

L'ameba alcoholitzada

written by Enric I. Canela | 19 de febrer de 2023

La capacitat creativa i la capacitat destructiva que tenim els catalans va sempre més enllà del que podríem preveure nosaltres mateixos.

Pràcticament va ser durant tot el 2010 que es va desenvolupar l'ANC. Va ser a l'abril del 2011 que es va constituir formalment. Alguns vam contribuir, sense cap protagonisme, tot sigui dit, en la fase prèvia. Quan es va crear jo vaig passar a formar part del que es va denominar Consell Assessor Permanent. Haig de dir que els primers temps vaig intentar participar en les primeres passes, però també que no vaig ser-hi gaire. En vaig sortir corrents. Encara soc un membre nostàlgic.

Les raons per les quals em vaig apartar és molt senzilla: des del primer moment van haver-hi intents d'ingerència política i les discussions que hi havia eren del gènere estúpid. No aportaven res al moviment independentista i es basaven en intents de posicionar-se. A mi ser president de la comunitat de veïns no m'ha fet sentir realitzat. Són maneres de ser. Igual em va passar amb l'organització de les consultes el 2010. Quan es van fer les primeres reunions organitzatives, alguns/es estaven amb un desig immens de ser-hi. Gent de partit que controlava Òmnium també volia controlar allò. Batalles absurdes. Alguns encara remenen la cua per totes aquestes organitzacions. Aleshores també vaig dir-los adeu-siau. Res de pas al costat, cosa que sembla que agrada de dir. A casa i si us cal alguna cosa, truqueu-me.

La meva conclusió va ser que el moviment independentista és com una ameba alcohòlica. Ja sabeu que les amebes són uns protozous unicel·lulars que es desplacen per pseudòpodes. Els pseudòpodes són projeccions de la seva pròpia estructura. Segurament heu vist ésser llefiscosos, imaginaris, en alguna

pel·lícula. Es mouen emeten parts del cos i arrossegant-se. L'efectivitat del moviment de les amebes és que tots els pseudòpodes col·laboren per moure's en una mateixa direcció i sentit. Imagineu una ameba sucada en bourbon, que fes que cada pseudòpode tibés cap a un lloc diferent. Doncs és com ens comportem el conjunt de moviments, organitzacions i individus independentistes. Endavant, endarrere, enlloc. A sobre ara amb les xarxes socials qualsevol indocumentat es veu amb cor de pontificar, sovint de forma anònima.

Ara, contravenint l'esperit fundacional, un grup de l'ANC pretén fer una llista electoral "cívica". Experiments n'hem fet ja uns quants. Ja sabem que una campanya electoral val molts diners. Una llista electoral independentista podria recollir una part de l'abstenció, però poc mouria de les opcions que cadascú té. Per experiència sé que, encara que un partit presenti un lèmur de cap de llista i que aquest partit no hagi fet res en la legislatura anterior, la variació de vots no serà tan significativa com per fer que la "quarta llista" pugui tenir prou pes, i això si encara obté diputats.

Mentrestant, discutint això, l'ANC immersida en una crisi. A mi em perdonareu, però l'independentisme està donant un espectacle. Jo sóc un optimista nat i crec que està ben viu, però amb una certa letargia hivernal.

Sóc independentista declarat i practicant, però això no és cap obstacle per dir que tenia més orgull de país, un cert cofoisme, quan Jordi Pujol era el president que no pas ara. El Govern va perdut i pretén que comprem moltes de les seves accions. És com quan el Barça juga malament, perd i és culpa de l'àrbitre. Quan guanyes per 4-0, un penal en contra mal xiulat no et fa perdre el partit.

Mama, o ara potser hauria de dir "persona gestant", el jutge no m'està amic i em pega!